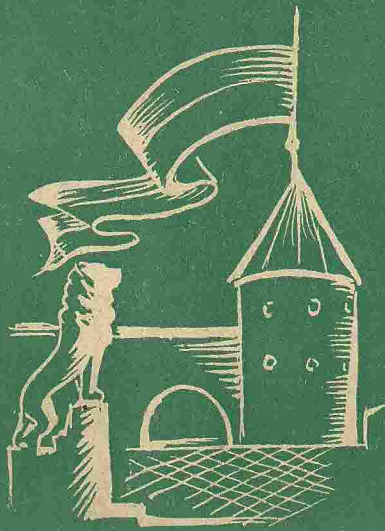

ОРАЛІК

ЖУРНАЛ ТАБОРОВОГО ЖИТТЯ

Ч 4

БЕРХТЕСГАДЕН

1946

№ 106-1

4

ОРАМІК

ЖУРНАЛ ТАБОРОВОГО ЖИТТЯ

ВЕРЕСЕНЬ

1946

ЗМІСТ:

МЕТАМОРФОЗА СТОЛІТЬ	Др. О. Грицай
СПІЛЬНОТА І ОСОБА	Др. М. Племкевич
В ОБОРОНІ МИСТЕЦТВИ	Проф. Л. Козак
ЗА ПРАВОПОРЯДОК У ТАБОРОВОМУ ЖИТТІ	Др. Т. Ланічак
ПРО ВИБОРИ	Спектатор
ТАГОРОВА ХРОМІКА	

МЕТАМОРФОЗА

століть

На овидах історії культурних народів соціально не питання не щось подібне до імлістих мряковин на розсвіченному зорями небесному фірнамента. Тоді ось, коли інші проблеми, питання і справи людського життя та зв'язані з ними епохальні історичні події видвигаются і відрізаються на тлі даних епох ніби сліпучі слева зізв'язки першої величини, то питання соціально не сіріє на ньому здебільша хаотичними тінями, тільки і тут і там обагрене пурпурами кривавої заграви. Але той багровий блиск червонить сірість соціально не хаосів тільки тоді, коли в їх глибині вибухає пожежа ворохобні сірих жертв тих хаосів, жертв соціально не неладу і соціально не незгод, та загрожує отак пишним сяваам вершин життя, видвигнених високо на золотих Палатинумах над хаосом соціально не низів. Кривавим пурпуром такого пожежу розгорівся на овидах старовинного світу бунт рабів під проводом очайдушного Спартака, так пропам'ятно придушений грозом тих шести тисяч хрестів, що то на них римський вождь звелів розп'яти переможених борців великої ворохобні. Таким кривавим блиском розгорілась сірість соціально не неладу в добі революційної змови Катиліни, того лева боевища під Цісторією. Зате ж тихим золотистим сяйвом неземної заграви видвигнулось соціально не питання на овид усього світу в добі, коли від сходу до заходу і від півдня до півночі пронеслось уперше Божеське слово Христа про любов людини до людини як найглибше джерело найкращого соціально не ладу у світі. Але імператори і творці соціально не ладу цього світу не любили повертатися духом до катакомб перших християн. Воліли задивлятися на цезарів Риму, перед Христом, а турбуватися соціально не питанням, сіриною буденщини сірих суспільних низів та їх долею здебільшого не завдавали собі, труду. Мораль фараонів старовинного Єгипту в їх підході до сотень тисяч тих рабів, яким за шматок хліба і часнику було присуджене видвигати цілими десятиліттями піраміди на честь володарів єгипетського царства, далася важко відчутти народам ще цілі довгі століття. Століття вщерть асоціально не самовладців, починаючи від царів Асирії і Вавилону аж ген до останніх царів і фараонів і в новітньому Європі. Історія народів повторюється. На престолах світу засідають довго і все наново щораз то жадібніші влади царі, фараони та імператори. Ім хочеться щораз величавіших пірамід і щораз пишніших монументів їх влади та могутності, але для тих сто тисяч рабів, що то ім доводиться видвигати ті монументи, цезарі всіх часів і народів мають з правила тільки шматок невольницького хліба і в'язку часнику.

Так було ще за Людвика XIV., коли він велів видвигати розкішні палаци Версалью. І було так ще за московського фараона Петра Первого, коли він тисячі українського люду зігнав на північ, щоб вони будували на прогнилих болотах Неви царський Петербург.

Але століття історії народів знають метаморфози, про які навіть московським фараонам з кодила Петрів та Катерин і не снилось.

Імлісті мряковини, що ось так довго окутували соціально не питання, починають відрізуватися від сірого тла щораз яскраві-

